

Konrád-dicséret retorikai trükkel ellensúlyozva

2016 január 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Történhet bármi Magyarországon, az nagy valószínűséggel soha nem fogja teljes egészében elnyerni a The New York Times magas tetszését.

Kivéve persze, ha balliberális kormányzat egyenruhásai randalíroznak Budapesten – igaz, akkor meg lehet azon hüledezni, hogy a kerek évfordulós nemzeti ünnepen harcias konzervatív polgárok arra kényszerítik a békés és gyámoltalan anonim rendőröket, hogy nevel? célzattal megverjék őket a fővárosi faszteren. (Igaz, ez csak kispálya a tengerentúli rendszeres faji zavargásokhoz képest, ahol nem szoktak megállni a könnygáznál meg a gumigolyónál.)

A The New York Times helyi tudósítói (hiába történt el időközben nyom nélkül az SZDSZ a politikai balfenéken) a Szabad Európa Rádió békebeli receptjét követve mindmáig a „demokratikus ellenzékét” kérdezik meg, ha a tuti frankóra kíváncsiak – ez akkor is így volt, amikor kedvenc riportalányaik éppen „demokratikus kormányon” voltak. Nem tudom, mi lesz e médiáhaddal, ha Konrád György kikopik a telefonregiszterükből – egyelőre azonban nyolcvankét évesen is állani látszik az internacionalista sarat, s készséggel jelent győlölve szeretett szülőhazájáról.

Furcsa a politikai emlékezet (beleértve a The New York Times harcedzett szerkesztőinek rövid memóriáját is), hiszen Konrádot nem egy bukott liberális pártvállalkozás tüntetően örökös listasereghajtójaként, hanem „független” gondolkodóként, regionális megmondóemberként kezelik. Aligha olvasták pedig szépirodalomnak szánt emlékiratait, miszerint az életében a pártpolitizálás csupán egy múltó epizód, és a párt, amelynek „szürkeállományként” az országos tanácsát erősítette, név szerint még említésre sem érdemes. Csakhogy ez a múltó epizód erőteljesen meghatározta a rezsimváltozást követő két évtizedes zavaros átmenetet – igaz, nélküle most a politikai replikaként megszerveződött nemzeti együttműködés rendszeréről sem beszélhetnénk.

Konrád igazán nem mondható ostobának, sőt minden szava tudatos: az ignoráció nem lehet mentsége, amikor nyilatkozatait nagyító alá vesszük. Így amikor (az euroliberális farkasvaksággal szemben, a magyar és nem magyar zsidóság elemi érdekeit felismerve) ellene van a potenciális Eurábiának, amely a részben mesterségesen kreált menekültválság örvén, a beszivárgás eszközével próbálja felépíteni magát, logikus, hogy elismerje Orbán Viktor európai honvéd? érdemeit. Tiszta sor: kerítés = kevesebb iszlám = csekélyebb antiszemitizmus = a palesztin–zsidó szembenállás exportjának megakadályozása. Gondolatmenete – amelyet már szeptemberben is megpendített – egyelőre idegenül hat a mainstream zsidó értelmiség körében, amely görcsösen ragaszkodik a XX. századi megrögzöttségeihez. Lélektanilag érthető is ez, hiszen némiképp árnyalni kellene a holokausztot legfőbb indentitásalelemmé emelő szemléleten, megfogalmazva azt, hogy az új évezredben a keresztények már nem csupán a zsidóság ellen tör? erők kollaboránsai, hanem potenciális szövetségeseik is lehetnek. El lehet vitatkozni az iszlám békés és militáns változatairól, ám a közel-keleti (és immár a nyugat-európai) realitások az önvédelmi gondolkodást óhatatlanul kiemelik a köldöknéz? polemizálás köréből.

A természetes szövetség elismerése persze némi szerénységgel és alázattal járna együtt mindkét szövetséges részéről. Nemcsak az életidegen liberális dogmák többségéről, a permanens jogkiterjesztés automatizmusáról kellene lemondani, de arról a tévképzetről is, hogy egy internacionalista államszervezet jobban megvédi a kisebbségek jogait, mint a történelmi államalakulatok. Semmilyen garancia nincs például arra, hogy egy er?szakkal keresztülvert USA típusú Európa megtartja az Európai Unió mai szerveződési elveit, s nem többségi homogenizáló törekvést érvényesít a globális gazdasági, politikai és katonai hatékonyság jegyében. Okos ember tehát nem érvel egy olyan Európai Egyesült Államok mellett, amely kevésbé garantálja a létezés zsidó minőségét, mint az egyes nemzetállamok, például a „zsidó reneszánszt” lehetővé tevő Magyarország. A konrádi megállapítás tehát korrekt: Orbánnak „elismerem, igaza volt; Angela Merkel német kancellár pedig tévedett abban, hogyan lehet reagálni a háború és a szegénység elől menekülő k kaotikus áradatára, amely a II. világháború óta Európa talán legkomolyabb válságát okozza”.

De miért kell vajon ezt az üdítő gesztust (az igazság kimondását) olyan retorikai trükkal ellensúlyozni, agyoncsapni, hogy „Orbán Viktor nem jó demokrata, és nem hiszem, hogy jó ember”? Mi ez: a The New York Times által kötelezően elvárt győlölökör, vagy a szokott liberális „egyrészt-másrészt” mismásolás? Mondhatja azt Konrád, hogy valaki nem jó demokrata; de akkor azzal kell szembesülnie, hogy ennek a „nem jó” demokrata Orbánnak politikailag igaza volt a „jó” demokrata Merkellel szemben. Vagyis a demokratikus „jóság” kártékonyabb tud lenni a közjóra, mint a demokratikus „nem jóság”. Mi minősít egy politikust? Egyértelműen a közjó szolgálata, s nem az önjelölt orákulumok által ráaggatott jelzők. Egy írónak éreznie kell: ezek veszélyes vizek...

S hogy jön ahhoz Konrád, hogy megállapítsa: ez vagy az a felebarátja jó vagy nem jó ember? Vajon félisten vagy morális tekintély?, hogy ilyesmit megengedjen magának? És ebbe az etikába vajon miként illeszkedik a sógora elárulása a kommunista titkosrendőröknek? Lehet, hogy a The New York Timesnak megfelel: ha lehet, nekem ne tartson etikaórát.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló